

Тамара Павленко: “Прагну зробити цей світ красивішим”

Курсують вантажні поїзди – працює економіка країни. Ідуть пасажирські – везуть людей додому, у гості чи у справах... Залізничники відповідають за безпеку і комфорт цих перевезень. Понад 26 років Тамара Павленко працювала начальником станції Устилуг і пояснювала своїм підлеглим ці прості умови, у яких сконцентровано, мабуть, основний сенс залізничної праці.

Із залізницею Тамара Віталіївна пов'язала своє життя не з власної ініціативи. Спочатку мала намір стати медичною сестрою, рятувати людей від недуг, згодом хотіла трудитися на педагогічній ниві, як батьки-вчителі, та власне вони переконали доньку обрати залізницю, мовляв, це серйозна і надійна установа, у якій панує дисципліна і порядок.

Після закінчення залізничного технікуму у 1981 році Тамара Павленко пішла працювати прийомоздавцем на станцію Ізов. Згодом очолила станцію Полудіно, що в далекому Казахстані. Повернувшись на Батьківщину, певний час працювала заступником начальника станції Ізов із комерційної роботи, а у 1987-му взялася за господарку сусідньої

станції Устилуг.

Станція Устилуг прикордонна, належить до 5-го класу. Відтак кілька попередніх років балансувала на межі закриття. Начальник станції та трудовий колектив роблять, що можуть, аби втримати станцію. Хтось на їхньому місці підупав би духом, а вони вирішили ще більше дбати про споруду станції та прилеглу до неї територію. Працівники взяли собі за мету зробити станцію естетичним зразком для інших, навіть більш значущих станцій. Нині територія і споруда станції – у чудовому стані і є справжньою окрасою селища. Тамара Віталіївна каже, що кожного разу вони ретельно готувалися до об'їзду керівництва дирекції залізничних перевезень чи залізничні.

– Увесь наш колектив має високе почуття відповідальності за свою станцію. Ми завжди віримо, що й на нашу станцію прийде трудове свято, збільшаться обсяги перевезень і закипить у нас робота, – пригадує колишній начальник станції Устилуг.

Тамара Павленко – справжня майстриня і у повсякденному житті: жмуток ниток, непотрібні клапті паперу чи стара шкірянка завдяки її уяві та рукам стають елементами, з яких створюються цікаві мистецькі витвори. Її творчі роботи прикрашають і місцевий дитячий садочок, і церкву, і оселі рідних та друзів.

Тамара Віталіївна не має мистецької освіти, однак ніхто не стає майстром, не тренуючи свою майстерність. Спочатку жінка захоплювалася в'язанням спицями та гачком, потім – технікою ліплення з холодного фарфору, солоного тіста тощо. Та притаманне їй бажання здобувати новий досвід і враження не дозволяло зупинитись та постійно провокувало на освоєння нових мистецьких різновидів.

Першим професійним художнім промислом став квілінг – виготовлення плоских або об'ємних композицій зі скручених у спіралі смужок паперу.

– Захопившись “папером”, я закинула все інше, – зізнається майстриня. – Однак, досягнувши певного рівня у цьому, зрозуміла, що вже нічого кращого придумати не можу, тому взялася за новий напрям – вироби зі шкіри. Цей вид художнього промислу, як і квілінг, теж досить клопіткий. Приміром, на виготовлення великої картини потрібно витратити щонайменше три тижні. Але це вже із творчими пошуками: кожна ідея спочатку проходить етап проектування в уяві, обмірковування, а вже потім втілюється практично.

Матеріалом для робіт майстрині служить багато речей, які відслужили термін свого основного призначення. Багато непотрібних

речей вона здатна перетворити на естетичний витвір фантазії, що тішить око та є окрасою інтер'єру. Єдине, чого бракує для роботи, – матеріалів широкої кольорової гами. Щоб чорні чи коричневі шкіряні квіти набули “природного” кольору, доводиться їх фарбувати. Із набутою практикою з'являються також нові запити: спеціальні лінійки, дираколи тощо. Переконалася, що дорогі професійні інструменти не завжди кращі від звичайних засобів, пристосованих до роботи.

Скарбницею ідей для Тамари Віталіївни став Інтернет. Там вона знайшла уроки, за якими вчилася, там і досі відточує свою майстерність на різних форумах та арт-сайтах: знайшла подруг, із якими ділиться своїми навичками, радиться і запозичує їхній досвід.

Нещодавно Тамара Павленко вийшла на пенсію, але ця зміна у житті не стала приводом для суму чи депресії. Навпаки – з'явилося більше вільного часу для реалізації творчих планів.

– Попереду ще багато цікаво-

го і незвіданого. Можливо, краще було б глибше зосередитись на чомусь одному, але мені хочеться спробувати всього. Я у захваті від дивовижних речей, які можна виготовити методом валяння, – розповідає Тамара Павленко. – Хочу також серйозніше взятися за “цукрові квіти”. Спробувала – виходить, от тільки практики мені ще бракує. Словом, непочатий край роботи.

Творчі успіхи майстрині з Устилуга “запалюють” усіх навколо. До цього процесу залучені її знайомі та подруги, спільно роблять подарунки одні одним. Так само колективно під її наглядом парафіяни місцевого Святовознесенського храму декорували власноруч виготовленими прикрасами інтер'єр новоозбудованої церкви. Ще однією цікавою ініціативою Тамари Віталіївни є запровадження при церкві недільної школи для дітей. Там на одному з курсів вона поділиться з дітками своєю творчістю.

Спілкувалася Оксана ЛОЇК
Фото автора

